

LBRIS

We know
books

Vasile Șerban

O jumătate *de* secol,
o viață *de* om
(Emigrantul)

LETRAS
Promovăm autorii români

Prolog

Ștefan își plimba privirea prin curtea spitalului. Se gândea că ar fi fost minunat dacă ar fi stat și el pe bancă în curtea spitalului, lângă bătrânul de la salonul 11, și să fumeze liniștit o țigară sau să sporovăiască verzi și uscate cu el. De câteva zile se afla internat în spital cu o problemă mai veche la plămâni și dorea să scape cât mai repede de acolo, pentru a se putea întoarce acasă la rutina lui de zi cu zi, la frumoasa grădină unde își petrecea mai tot timpul alături de Lord, credinciosul lui câine. Lord, un câine din rasa Rottweiler, îi fusese mereu aproape, prieten de nedespărțit de aproape cinci ani. Se despărțea de el doar când se ducea la birou sau la vreo petrecere, în rest îl lua cu el peste tot, chiar și în vacanțe, fiindcă ura să îl știe departe. De lăsat în grija la cine știe ce cunoștință sau la vreo pensiune de câini nici nu voia să audă, prefera să îl aibă alături de el atât cât se putea.

Să mai stea internat i se părea fără rost acum, când se simțea mai bine. Așa cum știm cu toții, după ce ți-ai revenit cât de cât după o boală, vrei cât mai repede să pleci acasă.

Ștefan însă era nevoit să aștepte până a doua zi, deoarece analizele nu erau gata. Venise la spital fiindcă soția lui insistase să meargă, după ce, într-o seară, tușise atât de mult, încât o speriase.

„Trebuie să mergem să vedem ce ai”, zise ea. „Una, că nu am putut închide ochii toată noaptea, și alta, nu mai pot să mă prefac că totul este în ordine cu tine.”

El însă știa că este ceva în neregulă cu el de mai multă vreme. Într-o seară, acum două săptămâni, după o repriză lungă de tuse, tușise cu sânge, dar se ferise să-i spună, știind că asta o va speria. El știa că starea lui e din ce în ce mai gravă. Se lăsase de fumat cu câteva luni în urmă, dar urmele lăsate de fumatul îndelungat stăteau mărturie pe plămâni lui. Se căsătorise cu Danielle nu cu mulți ani în urmă. Chiar dacă nu era o iubire de scris în cărți, ceea ce era între ei părea a fi mai mult decât o simplă iubire. La început, nu i-a trecut prin cap că au să stea prea mult împreună. Și-a spus în gând „o iubire pasageră”, însă cu trecerea timpului s-a îndrăgostit de ea. Danielle, la rândul ei, era foarte fericită alături de el și astfel au decis să se căsătorească și să se mute undeva la marginea Londrei, pentru a trăi liniștiți și nederanjați de forfota orașului. Serviciul amândurora le-a permis să facă acest pas, fiindcă Ștefan lucra marea majoritate a timpului de acasă. Mergea doar două zile pe săptămână la birou și, de cele mai multe ori, făcea asta fiindcă era nevoit să se întâlnească cu clienții nou-veniți sau să primească documente importante ce nu puteau fi lăsate în grija poștei. Pierderea lor ar fi însemnat

Danielle era agent imobiliar și, fiindcă lucra la propria agenție, putea să dispună de timpul ei cum credea de cuviință; de altfel, așa se și cunoscuseră, când Ștefan își închiriasse biroul din nordul Londrei. Îl impresionase prin felul ei jovial și destins, precum și prin zâmbetul ei fermecător. De râsul cristalin nici nu mai vorbim. Nici mai mult, nici mai puțin, Ștefan a fost captivat de firea deschisă a Danielei, așa că a invitat-o în oraș. După câteva ieșiri, amândoi au ajuns la concluzia că se potrivesc și, dacă tot se simt bine unul în compania celuilalt, ar fi bine să rămână împreună.

Plictisit de atâta stat în pat și frunzărit prin telefon, Ștefan își spuse că ar cam fi timpul ca Danielle să apară înainte de a o lua înapoi pe firul amintirilor.

Văzu apărând în dreptul ușii de la salon capul roșcat al lui Danielle și se însenină. Simpla ei prezență îl făcea mereu să se calmeze de parcă purta cu ea toată liniștea pământului.

„Ce faci, bătrâne, îmi duci lipsa?“, zise ea ștrengar și îl sărută pe obrazul drept. „Danielle, simt că mă sufoc aici, mă plictisesc îngrozitor, iar nenorocitul ăsta de doctor pare că nu îmi pasă dacă stau pe capul lui o săptămână de zici că îmi face plăcere să mă aibă aici!”

„Răbdare, Ștefan, știi că investigațiile astea durează, iar noi vrem să fim siguri că nu este ceva grav, de aceea am rugat doctorul să ne anunțe doar când e sigur în privința rezultatelor!”

„Bine, în fine, zi-mi de Lord, ce face?”

„E bine, deși se pare că îți duce lipsa, pare trist, dar nu îți face griji, sunt sigură că mâine vei primi rezultatul și vei veni acasă!”

„Bine, abia aștept!”

„Trebuie să plec, se face târziu și știi că nu îmi face plăcere să conduc noaptea!”

„La ce oră o să vii mâine?”

„Pe la ora 8.30 a.m.!”

„Bine, ne vedem mâine!”

Danielle îl sărută și îi spuse „noapte bună!”. Rămas singur cu gândurile lui, Ștefan se întinse în pat și, privind pe fereastra spitalului la norii urâcioși, își zise în sinea lui: „Urăsc vremea din Anglia!”. Nu se putuse împăca cu ideea că ar fi putut trăi undeva în Spania, dar

Danielle nu era de acord cu asta, cu toate că îi plăceau vacanțele petrecute acolo. Cu gândul la însoritele plaje de pe litoralul spaniol, Ștefan adormi.

Dimineața se simți mai obosit decât înainte de culcare, toată noaptea se foise în somn, avusese niște vise ciudate pe care, odată trezit, nu mai reuși să și le amintească. Tot ce putea spune era că astăzi era și mai posomorât decât ieri. Dădu vina pe vreme, pe vânzoleala celorlalți bolnavi, pe aerul irespirabil din spital, omițând parcă cu bună știință visele care îi transformaseră somnul într-un prelungit coșmar.

Se angajă încă de dimineață într-un du-te vino pe coridoarele spitalului, cu dorința de a se mai liniști și doar apariția Danielei în jurul orei nouă îl făcu să se mai calmeze.

După ce o sărută, o luă de braț și, cu un zâmbet puțin forțat, o conduse în salon. După scurt timp, își făcu apariția o asistentă în vârstă, care îi rugă să o însoțească.

— Bună dimineața! Domnul doctor vă așteaptă.

În fața cabinetului, asistenta ciocăni de două ori la ușa și, după ce primi încuviințarea doctorului de a intra, îi pofti pe cei doi înăuntru și închise ușa după ea.

Doctorul, un tip la vreo 60 de ani cu chelie, avea fața mult prea posomorâtă ca să fie pe placul lui Ștefan. Schițând un zâmbet, îi rugă să se așeze, nu înainte de a mormăi un „bună dimineața” scurt. Ștefan citea pe fața doctorului un fel de stânjenală și aceasta îi spori convingerea că omul în halat alb nu este un purtător de

vești bune. Doctorul privi scurt la fiecare și apoi își aruncă privirea dincolo de siluete, poposind undeva pe tocul ușii de la ieșirea din cabinet. Le spuse cu o voce joasă de parcă nu s-ar fi dorit auzit.

— Dragii mei, după cum v-ați dat seama din mimica gesturilor mele, rezultatul analizelor nu a ieșit așa cum ne-am fi dorit.

Nu îmi stă în fire să fiu foarte direct, dar situația actuală nu îmi permite să vă plimb cu vorba, așa că mă văd nevoit să fiu cât se poate de sincer și să vă spun că este vorba de cancer la plămâni în stare avansată... Doctorul continuă să vorbească, dar Ștefan nu îl mai auzea...

La auzul cuvântului blestemat „cancer”, mintea lui refuză să mai primească și restul de informații. Se rupse de lumea reală fără să vrea. Corpul îi începu să tremure imperceptibil. Un fel de frig îi învăluisese tot corpul, în timp ce un glas din interior făcea eforturi neconținute de a-l liniști șoptind:

„Asta e, asta e, asta e...”.

Se trezi la realitate la auzul unui suspin.

Simțind strânsoare puternică de mână a lui Danielle, o privi și văzu că plânge. O mângâie pe obraz și îi șopti:

„O să fie bine, o să fie bine, ai să vezi!”.

Îi privea obrazul deodată îmbătrânit repetând întruna:

„O să fie bine, o să fie bine... o să fie bine, draga mea”.

Uitându-se la ei, doctorul își zise că ar fi mai bine să îi lase câteva clipe împreună să se liniștească și ieși fără ca cei doi să bage de seamă. Urma să se întoarcă după câteva minute, pentru a le răspunde eventualelor întrebări. După vreo zece minute reveni și, cu sfială în glas, le spuse că le stă la dispoziție pentru mai multe informații.

Dar ei nu aveau întrebări, cel puțin nu acum, doctorul fusese cât se poate de clar: mai avea de trăit câteva luni, cel mult un an-doi. Ce mai poți întreba după o asemenea veste? Dacă sunt greșite analizele? Dacă nu cumva sunt ale unui alt pacient? Să pui asemenea întrebări, cu toate că aveai o bănuială că se întâmplă ceva grav cu tine, nu era genul lui Ștefan. Se ridică și spuse grav: „Ținem legătura, domnule doctor...”. Ar fi vrut să continue cu un „mulțumesc” de politețe, dar își zise că nu își are rostul, oricum doctorul părea că nu îl mai ascultă. Se rupse și el cumva de această lume, probabil se retrăsese într-o lume a lui, tocmai pentru a nu deveni prea emoțional și asta să îi afecteze munca.

După ce au ieșit din spital, atitudinea Danielei începu să se schimbe. Probabil, procesase ce se întâmplase și și-a zis în gând că ea ar trebui să fie puternică pentru amândoi. Pe tot drumul de la spital acasă, Danielle își făcu tot felul de scenarii în cap de cum ar trebui să-l trateze și unde ar fi mai bine să facă asta, fără însă a-i împărtăși lui Ștefan aceste gânduri.

El însă părea calm, liniștit, iar asta o intrigă pe Danielle. Simțea că trebuie să compenseze cumva tăcerea lui și de aceea se porni să vorbească de planurile ei, dar Ștefan auzea doar vocea din adâncul lui, „asta e, asta e, asta e...” și, în mod ciudat, vocea asta îl liniștea.

Totul părea mult mai clar acum, era împăcat cu el și cu tot ce va trebui făcut. Avea un plan. Avea ceva de făcut până când moartea îi va spune „bine te-am găsit, eu sunt moartea, de azi mergi cu mine!”.

Ajunși acasă, Ștefan îi oferă bucurosului Lord o serie întreagă de mângâieri, iar după aceea o rugă pe Danielle să îl lase un timp singur, avea de pus ordine în hârțiile de la serviciu, iar Danielle acceptă cu un gest tacit și îi spuse că va pregăti ceva de mâncare în timp ce el se odihnește, însă lui nu îi stătea gândul la odihnă. Voia să stea singur cu gândurile lui. La întoarcerea acasă, îi încolțise în cap o idee că ar trebui să scrie o carte despre viața lui. Dacă este să moară așa devreme, măcar să lase ceva în urma lui, să afle lumea cine a fost, cum a trăit, pe cine a iubit și să-și facă o imagine despre omul care a fost.

Gata! Hotărârea a fost luată.

Avea să scrie povestea lui, da, își spuse, „ar trebui să scriu despre viața mea, astfel aș mai avea o șansă să trăiesc. Cu ajutorul cărții mele, prin cei care o vor citi, voi trăi”, gândi el. „Să trăiesc prin povestea vieții mele”, își zise și zâmbi. Simțea că se naște în el un alt om, un om mai blând, mai înțeleghător, mai calm, un om cu capul pe umeri, cum îi spunea bunica lui atunci când dorea să îl atenționeze că